

LEGENDS

STAR WARS™

TEMNÁ SÍLA NA VZESTUPU

TIMOTHY ZAHN

Star Wars

Temná Síla na vzestupu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT

Timothy Zahn
Star Wars – Temná Síla na vzestupu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TIMOTHY ZAHN

STAR WARS™

TEMNÁ SÍLA NA VZESTUPU

THRAWNOVA TRILOGIE, DÍL DRUHÝ

EGMONT

KAPITOLA 1

Hvězda před nimi vypadala jako malá žlutooranžová kulička; její ostrou záři tlumila jednak vzdálenost, jednak automatické sluneční clony v průzorech. Všude kolem ní a lodi svítily další hvězdy jako bílé spršky planoucích špendlíkových hlaviček v hluboké temnotě vesmíru. Přímo pod lodí, v západní části Velkého severního pralesa na planetě Myrkr, se blížil úsvit.

Poslední úsvit, který mnozí v pralesi uvidí.

Kapitán Pellaeon stál u jednoho z bočních průzorů na můstku imperiálního hvězdného destruktora *Chimaera* a sledoval, jak se neostré rozhraní mezi dnem a nocí pomalu sune po planetě k cílové zóně pod nimi. Pozemní jednotky, které obkličovaly cíl, před deseti minutami oznámily, že jsou připraveny; a samotná *Chimaera* udržovala blokující pozici už skoro hodinu. Zbývalo jenom vydat rozkaz k útoku.

Pomalou, téměř kradmo otočil Pellaeon hlavu o pár centimetrů na stranu. Vzadu po jeho pravici seděl na velitelském stanovišti velkoadmirál Thrawn, tvář s modrou kůží měl zcela bezvýraznou a žhnoucí rudé oči upřené na prstenec stavových displejů obklopujících jeho křeslo. Thrawn nepromluvil od chvíle, co se ohlásila poslední z pozemních jednotek. Dokonce se ani nepohnul, a Pellaeon zřetelně vnímal, jak se osazenstva můstku pomalu zmocňuje neklid.

Pokud měl Pellaeon mluvit sám za sebe, už dávno přestal o Thrawnových rozhodnutích pochybovat. Skutečnost, že zesnulý císař považoval za vhodné učinit Thrawna jedním ze svých dvanácti velkoadmirálů, svědčila o důvěře, kterou k němu choval – zvlášť vzhledem k Thrawnovu ne tak docela lidskému původu a dobře známým císařovým předsudkům vůči cizím bytostem. Ode dne, kdy se Thrawn ujal velení na *Chimaere* a zahájil obnovu Imperiální flotily, už navíc uplynul celý rok a za tu dobu byl Pellaeon mnohokrát svědkem jeho vojenského génia. Ať už měl velkoadmirál jakýkoli důvod k pozdržení útoku, Pellaeon věděl, že je to dobrý důvod.

Stejně pomalu jako předtím se nyní otočil zpátky k průzoru. Jeho kradmé pohyby však zřejmě nezůstaly bez povšimnutí. „Nějaký dotaz, kapitáne?“ prořal Thrawnův jemně modulovaný hlas tichý šum hovoru na můstku.

„Ne, pane,“ ujistil ho Pellaeon a znovu se otočil čelem ke svému nadřízenému.

Ty žhnoucí oči si ho chvíli prohlížely a Pellaeon se podvědomě připravil na pokárání nebo něco ještě horšího. Jenže Thrawn, jak Pellaeon stále občas zapomínal, neměl ony legendární vražedné rozmary, jež byly charakteristickým rysem lorda Dartha Vadera.

„Možná se divíte, proč jsme ještě nezaútočili?“ nadhodil velkoadmirál stejně zdvořilým tónem.

„Ano, pane, přemýšlel jsem o tom,“ připustil Pellaeon. „Zdá se, že všechny naše jednotky zaujaly pozice.“

„Naše vojenské jednotky ano,“ souhlasil Thrawn. „Ale nikoli pozorovatelé, které jsem poslal do města Hyllyardu.“

Pellaeon překvapeně zamrkal. „Do Hyllyardu?“

„Ano. Případá mi nepravděpodobné, že by si tak vychytralý člověk jako Talon Karrde zřídil základnu uprostřed pralesa a nenavázal přitom bezpečnostní kontakty za hranicí nejbližšího okolí. Hyllyard je od Karrdovy základny moc daleko, takže nikdo ve městě nemůže být přímým svědkem našeho útoku. Jakýkoli náhlý nárůst aktivity ve městě bude proto nasvědčovat nějakému rafinovanějšímu komunikačnímu kanálu. Díky tomu se nám podaří identifikovat Karrdovy kontakty a umístit je pod dlouhodobý dohled. Nakonec nás k němu dovedou.“

„Ano, pane,“ řekl Pellaeon a bezděčně sražil čelo. „Pak tedy ne očekáváte, že někoho z Karrdových lidí chytíme živého.“

Velkoadmirálův úsměv ochladl. „Právě naopak. Plně očekávám, že naše jednotky najdou jeho základnu prázdnou a opuštěnou.“

Pellaeon vrhl pohled z průzoru na částečně osvětlenou planetu pod nimi. „V tom případě, pane... proč na ni vůbec útočíme?“

„Ze tří důvodů, kapitáne. Zaprvé, dokonce i lidé jako Talon Karrde dělají občas chyby. Je docela dobře možné, že ve spěchu při evakuaci základny po sobě zanechal nějakou klíčovou informaci. Zadruhé, jak už jsem se zmínil, útok na základnu by nás mohl zavést k jeho kontaktům ve městě Hyllyardu. A zatřetí, našim pozemním jednotkám to poskytne příležitost k získání praktických zkušeností, které tak zoufale potřebují.“

Žhnoucí oči se zavrtaly Pellaeonovi do tváře. „Nikdy nezapomínejte, kapitáne, že naším cílem už není pouhé zadržování nepřítelů záškodnickými akcemi jako v posledních pěti letech. Díky Mount Tantissu a sbírce spartiských válců našeho zesnulého císaře můžeme znovu převzít iniciativu. Už velice brzy začneme od Rebelie získávat zpátky naše planety; a k tomu budeme potřebovat pozemní armádu, která bude stejně dobře vycvičená jako důstojníci a posádky lodí z flotily.“

„Rozumím, admirále,“ řekl Pellaeon.

„Dobře.“ Thrawn stočil pohled ke svým displejům. „Už je čas. Dejte generálu Covellovi znamení, že může začít.“

„Ano, pane,“ kývl Pellaeon, odstoupil od průzoru a vrátil se na své stanoviště. Rychle překontroloval údaje senzorů a přehodil páčku komunikátoru. Zároveň koutkem oka zahlédl, že Thrawn zapnul svou vlastní vysílačku. Že by nějaká soukromá zpráva pro jeho špiohy v Hyllyardu? „Tady *Chimaera*,“ řekl Pellaeon. „Zahajte útok.“

* * *

„Rozumím, *Chimaero*,“ odpověděl generál Covell do komlinku v helmě a dával si při tom dobrý pozor, aby mu do hlasu nepronikla ani stopa tichého opovržení. Bylo to typické – a nechutně předvídatelné. Štvali jste se jako blázni, abyste dostali své vojáky a techniku

na zem a zaujali pozice, a potom vám nezbylo než sedět a čekat, až ti nafoukanci z flotily ve svých vypulírovaných uniformách a čistounkých lodích dopijí čaj a konečně se uráčí vydat rozkaz k útoku.

Klidně si udělejte pohodlí, pomyslel si ironicky směrem k hvězdnému destruktoru nad hlavou. Protože ať už velkoadmirál Thrawn požadoval skutečné výsledky nebo jenom vzrušující podívanou, rozhodně si přijde na své. Natáhl se k panelu před sebou a napojil se na lokální velitelskou frekvenci. „Generál Covell všem jednotkám: máme zelenou. Jdeme na to.“

Ozvalo se několikanásobné potvrzení příjmu. Ocelová paluba pod Covellovými nohama se zachvěla a mohutný kráčeující kolos AT-AT vyrazil se zdánlivou neohrabaností pralesem k táboru, který se nacházel asi kilometr odsud. Čelním transpariocelovým průzorem se občas dala zahlédnout dvojice průzkumných kolosů AT-ST – oba běžely ve volné formaci před AT-AT a pátraly po nepřátelských pozicích a pastích, které tu mohli pašeráci nastražit.

Ne že by Karrdovi takové marné gesto nějak pomohlo. Během mnoha let strávených v imperiální službě vedl Covell doslova stovky útočných tažení a byl dokonale obeznámen s ničivými schopnostmi bojových strojů pod svým velením.

Holografický taktický displej pod průzorem barevně svítil jako nějaký ozdobný kotouč. Blikající červená, bílá a zelená světélka ukazovala pozice Covellových AT-AT, AT-ST a útočných vznášedel tvořících veliký kruh s Karrdovým táborem uprostřed a spořádaně postupujících k cíli.

Spořádaně, ale ne precizně. Nejsevernější AT-AT se svými podpůrnými vozidly výrazně zaostávalo za zbytkem stahující se opancéřované smyčky. „Jednotko dvě, hněte sebou,“ křikl do komlinku.

„Snažíme se, pane,“ odpověděl hlas – kvůli zvláštním rušivým účinkům zdejších rostlin bohatých na kovy zněl plechově a vzdáleně. „Narazili jsme na husté propletence lián, které zpomalují naše průzkumné kolosy.“

„Brání ty liány v pohybu i vašemu AT-AT?“

„To ne, pane, ale chtěl jsem udržet celé severní křídlo pohromadě –“

„Držet formaci je při cvičných manévrech moc pěkný cíl, majore,“ přerušil ho Covell. „Ale ne na úkor celkového bojového plánu. Jestli vám průzkumné kolosy nestačí, nechte je vzadu.“

„Ano, pane.“

Covell se zasupěním přerušil spojení. Veloadmirál měl pravdu alespoň v jedné věci: jeho vojáci budou potřebovat mnohem více bojových zkušeností, než dosáhnou skutečných imperiálních standardů. Ale přesto měli potenciál. Na displeji sledoval, jak se severní křídlo opět zformovalo: útočná vznášedla vyrazila vpřed, aby na předsunutých pozicích vystřídala průzkumné kolosy, zatímco loudající se AT-ST utvořila zadní voj.

Energetický senzor vydal varovné pípnutí, když se přiblížili k táboru. „Stav?“ zeptal se Covell obsluhy svého kolosu.

„Všechny zbraně nabitě a připravené,“ oznámil střelec s očima upřenýma na zaměřovací displeje.

„Žádné známky odporu, aktivního ani pasivního,“ dodal řidič.

„Buďte ve střehu,“ nařídil Covell a znovu zapnul velitelskou frekvenci. „Všechny jednotky: vpřed.“

A s posledním zapraščením drcené vegetace vtrhly kolosy na mýtinu.

Byl to působivý pohled. Na otevřené prostranství se ze všech čtyř stran vyrojily imperiální jednotky; načasování měly dokonalé, skoro jako na přehlídce. V předjitřním šeru se z příkrovu pralesa vynořila ostatní tři AT-AT, od jejichž nohou se rozvinula AT-ST a průzkumná vznášedla a obklíčila potmělé budovy.

Covell rychle, ale pečlivě zkontroloval všechny senzory. Dva zdroje energie byly dosud v provozu, jeden v ústřední budově, druhý v jedné ze sousedních staveb připomínajících kasárenské bloky. Nikde ani stopa po funkčních senzorech, zbraních nebo energetických polích. Analyzátor forem života spustil své komplikované algoritmy a došel k závěru, že ve vnějších budovách nejsou žádné živé bytosti.

Ale zato ve velké hlavní budově...

„V hlavní budově registruji asi dvacet forem života, generále,“ ohlásil velitel čtvrtého AT-AT. „Všechny v prostřední části.“

„Ale nevypadá to, že jde o lidi,“ zamumlal Covellův řidič.

„Možná jsou pod nějakým štítem,“ zabručel Covell a vyhlédl z průzoru. V táboře se pořád ještě nic nehýbalo. „Zjistíme to. Útočné oddíly: vpřed.“

Vznášedla otevřela záďové průlezy a v každém se objevila jednotka o osmi vojácích. S laserovými puškami pevně přitisknutými k opancéřovaným hrudím seskákali na zem. Polovina každé jednotky držela pozice, částečně se kryla za vznášedlem a mířila puškami na tábor, zatímco druhá polovina běžela přes otevřené prostranství k vnější řadě budov a skladů. Jakmile tam dorazila, zaujala pozice pro krycí palbu a umožnila první polovině, aby se k budovám také přiblížila. Byla to prastará taktika, provedená s váhavým odhodláním, jaké by Covell od zelenáčů čekal. Rozhodně však měli potenciál.

Vojáci pokračovali pomocí přískoků k hlavní budově. Když mijeli menší stavby, od hlavního voje se oddělovaly menší skupinky, aby každou z nich prověřily. První muži dorazili k ústřední budově. Střemý osvitil jasný záblesk, když prostřelili dveře, a pak vypukla trochu zmatená tlačénice, jak se zbytek vojáků hrnul dovnitř.

Potom zavládlo ticho.

Ticho trvalo několik minut, přerušovaly ho pouze úsečné povely, které vydávali jednotliví velitelé svým vojákům. Covell naslouchal, sledoval senzory... a potom konečně přišlo hlášení. „Generále Covelle, tady poručík Barse. Obsadili jsme cílovou zónu, pane. Nikdo tu není.“

Covell přikývl. „Výborně, poručíku. Jak to vypadá?“

„Jako kdyby odletěli ve spěchu, pane,“ řekl tázaný. „Nechali tady po sobě spoustu vybavení, ale většinou je to samý šrot.“

„To posoudí skenovací tým,“ sdělil mu Covell. „Nějaká známka nastražených pastí nebo jiných nepříjemných překvapení?“

„Vůbec nic, pane. Ach, a ty formy života, které jsme zachytili? – jsou to jenom taková dlouhá chlupatá zvířata, která žijí na stromě, co prorůstá střechou.“

Covell znovu přikývl. Pokud si vzpomínal, těm tvorům se říkalo ysalamiriové. Thrawn kolem nich posledních pár měsíců dělal pěkné cavyky, i když Covell vůbec netušil, jak by taková hloupá stvoření mohla přispět k válečnému úsilí. Předpokládal, že dříve či později ho

lidi z flotily do toho velikého tajemství zasvěti. „Utvořte obrannou síť,“ nařídil poručíkovi. „Až budete hotovi, dejte znamení skenovacímu týmu. A buďte v klidu. Velkoadmirál chce, abychom tohle místo rozebrali na kusy, a přesně to uděláme.“

* * *

„Velmi dobře, generále,“ řekl hlas. Bylo ho sotva slyšet, i když ho výrazně zesiloval a pročišťoval počítač. „Proveďte demontáž základny.“

Mara Jade, usazená za kormidlem *Wild Karrdu*, pohlédla přes rameno na muže stojícího za ní. „Takže je po všem,“ prohlásila.

Chvíli se zdálo, že ji Talon Karrde neslyšel. Prostě tam jenom stál a mlčky zíral z průzoru na vzdálenou planetu, malý modrobílý srpek, který vykukoval za zubatým okrajem asteroidu, k němuž se choulil *Wild Karrde*. Mara už se chystala svou poznámku zopakovat, když vtom se Karrde najednou pohnul. „Ano,“ přisvědčil a v jeho klidném hlase nebyla ani stopa po emocích, které očividně cítil. „Řekl bych, že ano.“

Mara si vyměnila pohled s Avesem usazeným na místě druhého pilota a pak se znovu ohlédla na Karrda. „Neměli bychom vypadnout?“ pobídla ho.

Karrde se zhluboka nadechl... a zatímco ho Mara sledovala, v jeho výrazu zahlédla náznak toho, co pro něj základna na Myrkru znamenala. Byla to víc než jen základna – byl to jeho domov.

S vypětím sil tu myšlenku potlačila. No tak Karrde přišel o domov. To je toho. Ona sama už toho v životě ztratila mnohem víc a také to přežila. Karrde to zvládne.

„Ptala jsem se, jestli bychom neměli vypadnout.“

„Slyšel jsem tě,“ řekl Karrde. Záblesk emocí opět zmizel pod tou jeho lehce sardonickou fasádou. „Myslím, že bychom měli ještě chvíli počkat. Zjistit, jestli tam po nás nezůstalo něco, co by je mohlo nasměrovat k naší základně na Rishi.“

Mara znovu pohlédla na Avese. „Byli jsme fakt důkladný,“ prohlásil Aves. „Řek bych, že zmínka o Rishi nebyla nikde, jenom v hlavním počítači – a ten jsme odvezli hned s první skupinou.“

„Souhlasím,“ řekl Karrde. „Jsi ochotný vsadit na tuhle domněnku svůj život?“

Aves ohrnul ret. „Ani ne.“

„Já taky ne. Takže počkáme.“

„Co když nás zahlédnou?“ naléhala Mara. „Schovávat se za asteroidem je nejstarší trik na světě.“

„Nezahlédnou.“ Karrde mluvil tichým, ale sebejistým hlasem. „Já dokonce pochybuju, že je ta možnost vůbec napadne. Když průměrný člověk utíká před někým, jako je velkoadmirál Thrawn, nezastaví se, dokud nebude mnohem dál, než jsme teď my.“

Jsi ochotný vsadit na tuhle domněnku svůj život? pomyslela si Mara kysele, ale nechala si to pro sebe. Karrde měl nejspíš pravdu; a navíc, kdyby *Chimaera* nebo její stíhačky TIE vyrazily směrem k *Wild Karrdu*, stačili by pohodlně nahodit motory a skočit do hyperprostoru dlouho před útokem.

Logika i taktika vypadaly naprosto v pořádku. Ale Mara přesto cítila, jak jí cosi hlodá v hlavě. Něco se jí na tom pořad nelíbilo.

Zaskřípala zuby, nastavila lodní senzory na nejvyšší citlivost a ještě jednou zkontrolovala, jestli je předstartovní sekvence motorů naprogramovaná a připravená. Potom se obrnila trpělivostí a čekala.

* * *

Skenovací tým byl rychlý, výkonný a důkladný. Trvalo jenom něco málo přes půl hodiny, než dospěl k závěru, že se nenašlo vůbec nic.

„Tak to bychom měli.“ Pellaeon sledoval negativní hlášení, která se mu valila po displeji, a vraštil tvář. Možná to bylo dobré cvičení pro pozemní jednotky, ale jinak se zdálo, že celá operace skončila naprostým fiaskem. „Pokud ovšem vaši pozorovatelé nezaznamenali nějaké reakce v Hyllyardu,“ dodal a otočil se k Thrawnovi.

Velkoadmirál nespouštěl žhnoucí rudé oči z displejů. „Vypukl tam menší rozruch,“ odpověděl. „Skončil skoro ještě dřív, než začal. Ale myslím, že závěr je jasný.“

No, tak aspoň něco. „Ano, pane. Mám nařídít zpravodajskému oddělení, aby vyčlenilo dlouhodobý pozorovací tým?“

„Trpělivost, kapitáne,“ řekl Thrawn. „Možná to přece jen nebude nutné. Zobrazte sken středního dosahu a povězte mi, co vidíte.“

Pellaeon se otočil zpátky ke svému velitelskému panelu a vyvolal příslušný sken. Samozřejmě na něm byl Myrkr a standardní obranné mračno stíhaček TIE kolem *Chimaery*. Jediný další objekt, který se nacházel ve střední vzdálenosti – „Myslíte ten malý asteroid?“

„Přesně ten,“ přikývl Thrawn. „Není na něm nic zajímavého, že? Ne, nezaměřujte na něj senzory,“ dodal skoro ještě dřív, než to Pellaeona vůbec napadlo. „Nechceme přece naši kořist vyplašit, že ne?“

„Naši kořist?“ opakoval Pellaeon a znovu se zamračil na senzoro- vé údaje. Rutinní senzoro- vé skeny, které provedli před třemi hodina- mi, neodhalily nic podezřelého, a od té doby se k asteroidu nemohla žádná loď nepozorovaně přiblížit. „Se vši úctou, pane, nevidím žád- nou známku toho, že tam něco je.“

„Ani já ne,“ souhlasil Thrawn. „Ale je to jediný dostatečně velký úkryt v okruhu téměř deseti milionů kilometrů kolem Myrkru. Není tu žádné jiné místo, z něhož by mohl Karrde sledovat naši operaci.“

Pellaeon sešpulil rty. „Když dovolíte, admirále, pochybuji o tom, že je Karrde takový hlupák, aby tu prostě jen tak seděl a čekal, až přiletíme.“

Žhnoucí rudé oči se přimhouřily, ale jenom trošku. „Nezapomí- nejte, kapitáne,“ řekl tiše, „že já jsem se s tím mužem setkal. A co víc – viděl jsem, jaká umělecká díla sbírá.“ Otočil se zpátky ke svým displejům. „Ne; on tam je. Tím jsem si jistý. Talon Karrde není je- nom pašerák, chápete. Možná to vlastně vůbec není pašerák. Jeho skutečnou láskou nejsou peníze ani zboží, ale informace. Po znalos- tech prahne víc než po čemkoli jiném v galaxii... a znalost toho, jest- li jsme tu něco našli nebo nenašli, je pro něj zkrátka příliš cenným klenotem, než aby si ho nechal ujít.“

Pellaeon si ze strany prohlížel velkoadmirálovu tvář. Podle jeho názoru to byla dost vratká logika. Ale na druhou stranu byl už mno- hokrát svědkem, jak se Thrawnovy zdánlivě absurdní předpovědi vyplnily, takže tu teorii bral vážně. „Mám vyčlenit eskadru stíhaček TIE, aby letěla ten asteroid prošetřit?“

„Jak jsem říkal, trpělivost, kapitáne,“ připomněl mu Thrawn. „Karrde sice musel vypnout motory, aby ho nezachytily naše senzory, ale určitě si ponechal možnost nastartovat a uletět dřív, než k němu dorazí jakákoli útočná síla.“ Usmál se na Pellaeona. „Nebo alespoň jakákoli útočná síla z *Chimaery*.“

Ozvala se zbloudilá vzpomínka: Thrawn se natahuje ke své vysílačce právě v okamžiku, kdy Pellaeon vydává pozemním jednotkám rozkaz k útoku. „Poslal jste zprávu zbytku flotily,“ prohlásil. „Načasoval jste ji tak, aby můj rozkaz k útoku zamaskoval její odeslání.“

Thrawn nepatrně povytáhl obě modročerná obočí. „Velmi dobře, kapitáne. Skutečně velmi dobře.“

Pellaeon pocítil na tvářích nezvyklé teplo. Velkoadmirál byl na pochvaly poměrně skoupý. „Děkuji vám, pane.“

Thrawn přikývl. „Přesněji řečeno, zprávu jsem poslal jen jedné lodi – *Constraineru*. Dorazí asi za deset minut. A pak se dozvíme –“ oči mu zazářily, „– jak přesně jsem Talona Karrda odhadl.“

* * *

V reproduktorech na můstku *Wild Karrdu* pomalu doznívalo poslední hlášení skenovacího týmu. „Vypadá to, že nic nenašli,“ poznamenal Aves.

„Jak jsi říkal, byli jsme důkladní,“ připomněla mu Mara, ale vlastní slova skoro neslyšela. Ten neurčitý pocit, který jí hlodal v koutku mysli, byl čím dál silnější. „Můžeme už odsud konečně zmizet?“ zeptala se a ohlédla se na Karrda.

Pohlédl na ni a svrátil čelo. „Uvolni se, Maro. Nemůžou vědět, že jsme tady. Na asteroid zatím nezaměřili žádnou senzorovou sondu a bez ní nemohou tuhle loď odhalit.“

„Ledaže má hvězdný destruktor lepší senzory, než si myslíš,“ opáčila Mara.

„O jejich senzorech víme všechno,“ konejšil ji Aves. „Klídek, Maro. Karrde ví, co dělá. *Wild Karrde* má nejspíš tu nejlepší protisenzorovou clonu v celém tomhle –“

Za nimi se najednou otevřely dveře a Aves zmlkl. Mara se otočila právě ve chvíli, kdy se na můstek vřítily oba Karrdovi ochočení vorňáři.

Svého psovoda doslova táhli za sebou.

„Co tady děláš, Chine?“ ptal se Karrde.

„Promiňte, šéfe,“ zafuněl Chin, zaryl paty do podlahy a ze všech sil přitáhl napnutá vodítka. Úspěšný byl pouze částečně: šelmy ho pořád ještě pomalu táhly vpřed. „Vůbec je nešlo zastavit. Říkal jsem si, že vás možná chtějí vidět, hé?“

„Co je to s vámi dvěma?“ plísnil Karrde zvířata a dřepł si před ně.
„Nevidíte, že máme práci?“

Vornskři se na něj nepodívali. Vlastně se zdálo, že ani nezaznamenali jeho přítomnost. Civěli přímo před sebe, jako by tam Karrde vůbec nebyl.

Zírali rovnou na Maru.

„Hej,“ řekl Karrde, natáhl se a zlehka plácnul jedno zvíře přes čumák. „Mluvíš s tebou, Sturm. Co to do tebe vjelo?“ Podíval se směrem, kterým oba vornskři bez mrknutí hleděli –

Zarazil se a podíval se znovu a lépe. „Ty něco děláš, Maro?“

Mara zavrtěla hlavou. Po zádech jí přejel mráz. Tenhle upřený pohled už v minulosti viděla – u mnoha divokých vornskřů, na něž narazila s Lukem Skywalkerem během dlouhého třídenního pochodu pralesem na Myrkru.

Jenže tamti vornskři nezírali na ni. Ten pohled si schovávali pro Skywalkera. Většinou těsně předtím, než na něj zaútočili.

„To je Mara, Sturm,“ řekl Karrde vornskrovi, jako by domlouval malému dítěti. „Mara. Ale no tak – doma jsi ji přece vídal v jednom kuse.“

Sturm se pomalu, téměř zdráhavě přestal sunout dopředu a obrátil pozornost ke svému pánovi. „Mara,“ opakoval Karrde a upřeně pohlédl vornskrovi do očí. „Přítel. Slyšíš mě, Drangu?“ dodal a natáhl se k druhému zvířeti, aby ho vzal za čumák. „Je to přítel. Rozumíš?“

Zdálo se, že o tom Drang přemýšlí. Potom svěsil hlavu a přestal táhnout – stejně zdráhavě jako předtím Sturm. „To už je lepší,“ řekl Karrde, krátce poškrábal oba vornskry za ušima a vstal. „Radši je odved’ zpátky dolů, Chine. Možná se s nimi projdi po nákladovém prostoru – dopřej jim trochu pohybu.“

„Jenom jestli mezi vším tím nákladem najdu volnou cestičku, hé?“ zamručel Chin a přitáhl obě vodička. „No tak, drobečci – už musíme jít.“

S kratičkým zaváháním se oba vornskří nechali odvést z můstku. Karrde se díval, jak se za nimi zavírají dveře. „To by mě zajímalo, co to mělo znamenat,“ pravil a zamyšleně si Maru změřil.

„Nevím,“ odvětila a ve vlastním hlase postřehla napětí. Jakmile dočasné rozptýlení pominulo, podivná hrůza, kterou předtím cítila, se vrátila v plné síle. Mara se otočila zpátky ke svému panelu. Částečně očekávala, že uvidí, jak se k nim žene eskadra stíhaček TIE.

Ale nikde nic. Jenom *Chimaera*, která se dosud neškodně vznášela na oběžné dráze kolem Myrkrú. Žádná hrozba, kterou by dokázaly přístroje *Wild Karrdu* odhalit. Jenže ten chvějivý pocit stále sílil...

A najednou už prostě nedokázala jen tak sedět a nic nedělat. Natáhla se k řídicímu panelu a zahájila předstartovní sekvenci.

„Maro!“ štěkl Aves a nadskočil v křesle jako uštknutý. „Co to –?“

„Oni se blíží,“ zavrčela Mara. Ve vlastním hlase zaslechla změť púluctu propletených emocí. Kostky byly neodvolatelně vrženy – když nahodila motory *Wild Karrdu*, po celé *Chimaere* se nejspíš rozkvílely senzory. Teď už neměli na vybranou a museli odletět.

Pohlédla na Karrda. Trochu se bála, co vyčte z jeho výrazu. On tam ale jenom stál, shlížel na ni a nechápavě vraštil tvář. „Nevypadá to, že by se blížili,“ poznamenal vládně.

Zavrtěla hlavou a zřetelně při tom cítila, jak se jí do očí promítl prosebný pohled. „Musíš mi věřit,“ řekla a znepokojeně si uvědomila, že tomu ve skutečnosti nevěří ani ona sama. „Připravují se k útoku.“

„Věřím ti,“ řekl konejšivě. Anebo si možná také uvědomil, že už nemá žádnou jinou možnost. „Avesi, vypočítej skok do hyperprostoru. Vyber nejjednodušší kurz, který nebude směřovat k Rishi; později zastavíme a zadáme nový kurz.“

„Karrde –“

„Mara je zástupkyně velitele,“ přerušil ho Karrde. „A jako taková má právo a povinnost dělat důležitá rozhodnutí.“

„To jo, ale –“ Aves se zarazil, takže poslední slovo vyslovil trochu přidušeně. „Jo,“ ucedil přes zatáté zuby. Střelil zamračeným pohledem po Maře, otočil se k navigačnímu počítači a dal se do práce.

„Zatím nás můžeš uvést do pohybu, Maro,“ pokračoval Karrde, přistoupil k prázdnému křeslu u komunikačního stanoviště a posadil se. „Udržuj asteroid co nejdéle mezi námi a *Chimaerou*.“

„Ano, pane,“ řekla Mara. Změť jejích emocí se začínala rozplétat a zanechávala po sobě směs hněvu a hlubokého studu. Už to zase udělala. Naslouchala svým vnitřním pocitům – zkoušela dělat něco, o čem moc dobře věděla, že by to dělat neměla – a zase to skončilo tak, že se ošklivě spálila.

A také to bylo nejspíš naposledy, co slyšela, že je Karrdovou zástupkyní. Jednotné velení před Avesem byla jedna věc, ale jakmile odsud vypadnou a Karrde si s ní promluví mezi čtyřma očima, Mara si to pěkně odskáče. Bude mít štěstí, když ji z organizace úplně nevyrazí. Ruce se jí zběsile rozeběhly po řídicím panelu. Otočila *Wild Karrde* pryč od asteroidu a začala ho navádět do hlubokého vesmíru –

A se zábleskem klamného pohybu se z hyperprostoru vynořilo cosi velkého a hladce vklouzlo do normálního prostoru necelých dvacet kilometrů od nich.

Imperiální interdikční křižník.

Aves polekaně zaklel. „Máme společnost,“ štkl.

„Vidím,“ řekl Karrde. Byl ledově klidný jako vždycky... ale Mara postřehla nádech překvapení i v jeho hlase. „Kolik času nám zbývá do přechodu na světelnou rychlost?“

„Ještě to minutku potrvá,“ řekl Aves napjatě. „Na okraji soustavy je spousta vesmírného smetí, se kterým se musí počítač vypořádat.“

„Takže nás čeká závod,“ odušil Karrde. „Maro?“

„Jsme na třiasedmdesáti procentech,“ odpověděla a ždímalá z pomalu se zahřívajících motorů co nejvíc energie. Měl pravdu; opravdu je čekal závod. Interdikční křižník disponoval čtyřmi obrovskými generátory gravitačních vln, díky kterým dokázal simulovat hmotná tělesa velká jako planety. Jednalo se o oblíbenou imperiální zbraň určenou k tomu, aby zadržela nepřátelské lodě v normálním prostoru, zatímco je stíhačky TIE cupovaly na kusy. Jenže když se interdiktory

vynořil z hyperprostoru, na zprovoznění mohutných generátorů potřeboval alespoň minutu. Jestli se Maře mezitím podařil uletět s *Wild Karrdem* mimo jeho dosah...

„Další návštěvníci,“ hlásil Aves. „Z *Chimaery* odstartovalo pár eskader stíhaček TIE.“

„Energie na osmdesáti šesti procentech,“ oznámila Mara. „K přechodu na světelnou rychlost budeme připraveni, hned jak navigační počítač vyplivne kurz.“

„Stav interdiktora?“

„Zapíná gravitační generátory,“ oznámil Aves. Na Mařině taktickém displeji se rozsvítil přízračný kužel – zobrazoval oblast, kterou brzy překryje pole znemožňující přechod na světelnou rychlost. Nepatrně změnila kurz, zaměřila k nejbližšímu okraji kužele a riskla rychlý pohled na displej navigačního počítače. Už byli skoro připraveni. Mihotavý gravitační kužel byl každým okamžikem zřetelnější...

Navigační počítač zapípal. Mara ovinula ruku kolem trojitě ovládací páky hyperpohonu v přední části řídicího panelu a jemně ji k sobě přitáhla. *Wild Karrde* se lehce otřásl a chvíli se zdálo, že interdiktora v závodě na život a na smrt vyhrál. Potom se najednou hvězdy za průzorem protáhly do hvězdných čar.

Dokázali to.

Když se hvězdné čáry rozplynuly do skvrnitého nebe hyperprostoru, Aves si úlevně povzddechl. „Tomu říkám odříznout mynocka těsně od trupu. Co myslíte, jak se mohli domáknout, že tam jsme?“

„Nemám ponětí,“ řekl *Karrde* klidným hlasem. „Maro?“

„Taky nevím.“ Mara nespouštěla oči z displejů. Neodvažovala se pohlédnout ani na *Karrda*, ani na *Avese*. „*Thrawn* měl možná nějakou předtuchu. Občas se to stává.“

„Naštěstí pro nás není jediný, kdo mívá předtuchy,“ prohodil trochu divným tónem *Aves*. „Dobrá práce, Maro. Promiň, že jsem na tebe tak vyjel.“

„Ano,“ přizvukoval *Karrde*. „Opravdu dobrá práce.“

„Díky,“ zamumlala Mara. Pohled upírala na řídicí panel a mrkáním zaháněla slzy, které jí najednou vyhrkly do očí. Takže to bylo zpátky. Urputně doufala, že když v hlubokém vesmíru objevila

Skywalkerův X-wing, byl to ojedinělý případ. Pouhá náhoda, kterou přivolal spíš on než ona.

Jenže tak to nebylo. Všechno se jí vracelo, jako už tolikrát v průběhu posledních pěti let. Předtuchy a smyslové záblesky, popudy a nutkové impulzy.

Což znamenalo, že brzy se nejspíš vrátí i sny.

Zlostně si promnula oči a s námahou uvolnila zařatou čelist. Byl to důvěrně známý cyklus... ale tentokrát skončí jinak. Předtím s těmi hlasy a popudy nemohla dělat nic jiného než si celý ten cyklus protrpět. Trpělivě ta muka snášet a být připravena opustit další místočko, které si pro sebe vydobyla, než se před svým okolím konečně prozradila.

Jenže tentokrát nebyla servírkou v kantýně na Phorlissu ani volavkou swoopového gangu na Capriorilu, dokonce ani opravářkou hypermotorů ztracenou ve stojatých vodách Isonského koridoru. Byla zástupkyní nejmocnějšího pašeráka v galaxii a měla k dispozici takové zdroje a prostředky, jaké nepoznala od smrti císaře. Takové zdroje, jaké jí umožní znovu najít Luka Skywalkera. A zabít ho.

Potom ty hlasy možná konečně zmlknou.

* * *

Thrawn stál dlouhou chvíli u průzoru na můstku a hleděl na vzdálený asteroid a nyní už zbytečný interdikční křižník vznášející se opodál. Byl to téměř stejný postoj, pomyslel si Pellaeon neklidně, jaký velkoadmirál zaujal, když jim nedávno z podobné pasti utekl Luke Skywalker. Pellaeon zadržel dech. Zíral na Thrawnova záda a přemítal, jestli bude za tohle selhání popraven další člen posádky *Chimaery*.

Thrawn se k němu otočil. „Zajímavé,“ řekl konverzačním tónem. „Všiml jste si sledu jednotlivých událostí, kapitáne?“

„Ano, pane,“ prisvědčil opatrně Pellaeon. „Cíl zapnul motory ještě předtím, než dorazil *Constrainer*.“

„Ano,“ přikývl Thrawn. „Jsou pro to tři možná vysvětlení. Buď byl Karrde předem rozhodnutý odletět, nebo z nějakého důvodu zpanikařil –“ Rudé oči zajiskřily. „Anebo ho někdo varoval.“

Pellaeon cítil, jak mu ztuhla záda. „Doufám, že nenaznačujete, pane, že mu dal někdo z našich lidí hlášku.“

„Ne, ovšemže ne.“ Thrawnovi trochu zaškubalo ve rtu. „Ponecháme-li stranou loajalitu vaší posádky, nikdo na *Chimaere* nemohl vědět, že je *Constrainer* na cestě; a nikdo na *Constraineru* sem nemohl poslat žádnou zprávu, aniž bychom ji zachytili.“ Se zamyšleným výrazem přistoupil ke svému velitelskému křeslu a posadil se. „Zajímavá hádanka, kapitáne. Budu o ní muset trochu přemýšlet. Mezitím máme naléhavější starosti. Například pořád ještě potřebujeme nové válečné lodě. Přišly na naši žádost nějaké další odpovědi?“

„Nic zvlášť zajímavého, admirále,“ řekl Pellaeon. Vyvolal komunikační záznamy a rychle je přelétl očima, aby si osvěžil paměť. „Osm z patnácti skupin, které jsem kontaktoval, vyjádřilo zájem, ale nikdo z nich nebyl ochoten se zavázat k něčemu určitému. Na ty ostatní pořád ještě čekáme.“

Thrawn přikývl. „Dáme jim ještě několik týdnů. Pokud se ani potom nedočkáme žádných výsledků, budeme naši žádost formulovat poněkud důrazněji.“

„Ano, pane.“ Pellaeon zaváhal. „A také jsme tu měli další přenos z Jomarku.“

Thrawn upřel své žhnoucí oči na Pellaeona. „Velice bych ocenil, kapitáne,“ řekl a odsekal při tom každé slovo, „kdybyste se pokusil našemu vznešenému mistrovi Jedi C'baothovi vysvětlit, že pokud s těmi komunikačními přenosy nepřestane, může tím ohrozit samotný záměr, s nímž jsme ho na Jomark umístili. Jestli se Rebelové dovtipí, že mezi námi existuje nějaké spojení, C'baoth může rovnou zapomenout, že se tam Skywalker někdy objeví.“

„Já už jsem mu to vysvětloval, pane,“ zkrivil Pellaeon tvář. „Opakovaně. On pokaždé odpoví, že Skywalker přiletí. A pak se otáže, kdy mu konečně doručíte Skywalkerovu sestru.“

Thrawn dlouhou chvíli nic neříkal. „Nejspíš nedá pokoj, dokud nedostane, co chce,“ řekl nakonec. „Do té doby zřejmě nebude schopen bez protestů spolupracovat.“

„Ano, opět si stěžoval na koordinování útoků, k němuž ho využíváme,“ přikývl Pellaeon. „Několikrát mě varoval, že nedokáže přesně předpovědět, kdy Skywalker na Jomark dorazí.“

„A naznačil, jaký nás stihne strašný trest, pokud tam nebude, až k tomu dojde,“ zavrčel Thrawn. „Ano, tento jeho výstup už dobře znám. A začíná mě dost unavovat.“ Zhluboka se nadechl a pomalu vydechl. „Tak tedy dobrá, kapitáne. Až zavolá C’baoth příště, můžete mu sdělit, že operace na Taanabu bude v nejbližší budoucnosti jeho poslední. Skywalker se nejspíš nedostane na Jomark dřív než za dva týdny – ten menší politický zmatek, který jsme vyvolali ve vrchním velení Rebelie, by ho měl zaměstnat alespoň na tak dlouho. A co se týče Organy Solo a jejích nenarozených Jediů... můžete ho také informovat, že nyní se do této záležitosti vložím osobně.“

Pellaeon vrhl rychlý pohled přes rameno k zadním dveřím můstku, u nichž mlčky stál velkoadmirálův tělesný strážce Rukh. „Znamená to, že z toho úkolu stáhnete Noghrie, pane?“ zeptal se tiše.

„Máte s tím nějaký problém, kapitáne?“

„Ne, pane. Rád bych však velkoadmirálovi uctivě připomenul, že Noghriové neradi nechávají své úkoly nedokončené.“

„Noghriové jsou služebníci Impéria,“ opáčil chladně Thrawn. „A co víc, jsou oddaní mně osobně. Udělají, co se jim řekne.“ Odmlčel se. „Vaši radu přesto vezmu v potaz. Naše operace na Myrkru v každém případě skončila. Vydejte rozkaz generálu Covellovi, ať se vrátí se svou jednotkou na loď.“

„Ano, pane,“ řekl Pellaeon a dal komunikačnímu důstojníkovi znamení, aby tu zprávu předal.

„Generálovo písemné hlášení chci mít do tří hodin,“ pokračoval Thrawn. „Za dalších dvanáct hodin chci jeho doporučení ohledně tří nejlepších vojáků a dvou nejlepších řidičů, kteří se účastnili útoku. Těchto pět mužů bude převeleno na operaci Mount Tantiss a neprodleně přepraveno na Wayland.“

„Rozumím,“ přikývl Pellaeon a svědomitě zaznamenal rozkazy do Covellova souboru. Taková doporučení byla součástí standardních imperiálních postupů už několik týdnů – od doby, co se naplno rozběhla operace Mount Tantiss. Thrawn si přesto dával záležet, aby se o tom svým důstojníkům pravidelně zmiňoval. Snad se mělo jednat o důraznou připomínku, jak důležitá jsou ta doporučení pro velkoadmirálův dalekosáhlý plán na rozdrčení Rebelie.

Thrawn znovu pohlédl z průzoru na planetu pod nimi. „A zatímco budeme čekat na generálův návrat, zavolejte na zpravodajské oddělení a požádejte o ten sledovací tým, který pošleme do Hyllyardu.“ Usmál se. „Galaxie je velická, kapitáne, ale dokonce ani člověk jako Talon Karrde nemůže utíkat věčně. Nakonec si bude muset někde odpočinout.“

* * *

Vysoký zámek na Jomarku si své jméno ani trochu nezasloužil. Alespoň podle mínění Joruuse C'baotha. Zámek byl malý a špinavý, podivný jako dávno vymizelá rasa, která ho postavila, a jeho kamenné kvádry se na mnoha místech viklaly. Celá stavba se krčila mezi dvěma obrovskými útesy, které zbyly z vrcholu prastarého sopečného kužele. Avšak při pohledu na vzdálený protější okraj kráteru a modré vody Prstencového jezera, které se třpytily v čtyřsetmetrové hloubce téměř přímo pod jeho nohama, musel C'baoth připustit, že domorodci alespoň našli působivou scenerii, kde svůj zámek postavit. Svůj zámek, chrám, nebo za co ho vlastně považovali. Pro mistra Jedi to bylo dobré místo k usídlení – už jenom proto, že kolonisté měli zámek ve zvláštní úctě. Prostředek kráteru navíc vyplňoval tmavý ostrůvek, který propůjčoval jezeru tvar prstence a skýtal tajnou přistávací plochu pro Thrawnovy raketoplány, jež za C'baothem s otravnou pravidelností přilétaly.

Ale nebyla to ani tato scenerie, ani moc, dokonce ani Impérium, k čemu se upínaly C'baothovy myšlenky, zatímco stál na terase zámku a zíral dolů do Prstencového jezera. Zaměstnával ho podivný záchvň, který před okamžikem ucítil v Síle.

Ten záchvň necítil poprvé. Nebo si to alespoň myslel. Vlákna vedoucí k minulosti se sledovala jen těžko, pokaždé se ztrácela v mlhách a vírech překotné přítomnosti. Dokonce i ze svého vlastního života si vybavoval pouze letmé vzpomínky a scény, jako by pocházely z nějakého historického záznamu. Měl zřetelný dojem, že mu kdysi někdo zkoušel vysvětlit, proč tomu tak je; ale vysvětlení už se dávno ztratilo ve tmách minulosti.

Stejně na tom nezáleželo. Paměť nebyla důležitá; soustředění nebylo důležité; jeho vlastní minulost nebyla důležitá. Mohl si přivolat

Sílu, kdykoli chtěl, a to bylo hlavní. Dokud to dokázal, nikdo mu nemohl ublížit, nikdo mu nemohl vzít to, co mu patřilo.

Jenže velkoadmirál Thrawn už mu to vzal. Nebo snad ne?

C'baoth se rozhlédl po terase. Ano. Ano; tohle nebyl jeho domov, jeho město a svět, jemuž se rozhodl vládnout a utvářet ho. Tohle nebyl Wayland, planeta, kterou vyrval Temnému Jedimu, jemuž dal císař za úkol sřežit skladiště v Mount Tantissu. Tohle byl Jomark a on tu čekal na... na koho vlastně?

Prohrábl si dlouhé bílé vousy a snažil se soustředit. Čekal na Luka Skywalkera – to je ono. Luke Skywalker k němu přiletí, i Skywalkerova sestra a její nenarozená dvojčata, a on z nich učiní své následovníky. Velkoadmirál Thrawn mu je slíbil oplátkou za pomoc Impériu.

Při tom pomýšlení se otrásl. Byla těžká, ta pomoc, kterou velkoadmirál Thrawn požadoval. Aby C'baoth dokázal to, co po něm chtěli, musel se usilovně soustředit; musel své myšlenky a pocity dokonale ovládat, a navíc v dlouhých časových intervalech. Na Waylandu nemusel dělat nic takového, alespoň ne ode dne, kdy se střetl s císařovým strážcem.

Usmál se. Byla to veliká bitva, ten souboj se strážcem. Ale ať se snažil sebevíc, podrobnosti si nedokázal vybavit – prchaly před ním jako listí ve větru. Bylo to moc dávno.

Dávno... podobně jako ty záchvěvy v Síle.

Prsty mu sklouzly od vousů k medailonu, který mu spočíval na holé kůži na hrudi. C'baoth svíral teplý kov v dlani, bojoval s mlhami minulosti a snažil se nahlédnout za ně. Ano. Ano, nemýlil se. Tytéž záchvěvy se v posledních několika letech objevily už třikrát. Objevily se, nějakou dobu přetrvávaly a potom opět zmizely. Jako kdyby se někdo dočasně naučil používat Sílu, ale potom to nějak zapomněl.

C'baoth tomu nerozuměl. Ale nijak ho to neohrožovalo, a tak to nebylo důležité.

Nyní už cítil, jak vysoko nad jeho hlavou vstupuje imperiální hvězdný destruktor na oběžnou dráhu, vysoko nad mraky, kde ho nikdo z ostatních obyvatel Jomarku nemohl zahlédnout. Až se snese noc, Thrawnovi lidé pro něj pošlou raketoplán a někam ho

odvezou – na Taanab, pomyslel si –, aby pomohl koordinovat další z četných imperiálních útoků.

Na tu bolest a námahu se nijak netěšil. Ale všechno to bude stát za to, až dostane své Jedio. Přetvoří je ke svému obrazu, takže budou do konce života jeho služebníky a následovníky.

A potom bude muset dokonce i velkoadmirál Thrawn připustit, že on, Joruus C'baoth, nalezl skutečný význam slova *moc*.

KAPITOLA 2

„Moc mě to mrzí, Luku,“ říkal z komunikátoru Wedge Antilles, jehož slova občas přerušovalo praskání statické elektřiny. „Zkusil jsem každou fintu, která mě napadla, oháněl jsem se všemi hodnotami, které mám, a několika, které nemám. K ničemu to nevedlo. Nějaký vysoce postavený byrokrat vydal rozkaz, že obranné lodě Sluissů mají při opravách naprostou přednost. Dokud toho chlapíka nenajdeme a nevyrazíme z něj zvláštní výjimku, nikdo se tvého X-wingu ani nedotkne.“

Luke Skywalker se zakabonil. Cítil, jak se mu v hrdle vzmáhá frustrace nahromaděná za poslední čtyři hodiny. Ztratil už *čtyři drahocenné hodiny* a konec byl pořád ještě v nedohlednu, zatímco na Coruscantu právě teď budoucnost celé Nové republiky balancovala na ostří nože. „Znáš aspoň jméno toho byrokrata?“ zeptal se.

„Nepovedlo se mi zjistit ani to,“ řekl Wedge. „Spojení se pokaždé ztratilo asi tak ve třetí úrovni nad samotnými mechaniky. Pořád to ještě zkouším, ale celé to tady pěkně zkostnatělo.“

„To se po velkých imperiálních útociích stává,“ připustil s povzdechem Luke. Chápal, proč Sluissiové nastavili své priority tak, jak je nastavili; jenže on se nechystal na žádný zábavný výlet. Cesta odsud na Coruscant trvala sama o sobě dobrých šest dní a každou hodinu zdržení mohly politické síly, které se snažily potopit admirála

Ackbara, využít k upevňování svých pozic. „Zkoušej to dál, buď tak hodný. Musím odsud co nejrychleji vypadnout.“

„Jasně,“ řekl Wedge. „Hele, já vím, že ti dělá starosti, co se děje na Coruscantu. Jenže jediný člověk by na tom stejně nemohl nic změnit. Ani Jedi.“

„Já vím,“ souhlasil Luke zdráhavě. Navíc se tam vracel alespoň Han, a Leia už tam dokonce byla... „Prostě se mi ani trochu nelíbí, že tu trčím a nemůžu nic dělat.“

„Mně taky ne.“ Wedge trochu ztišil hlas. „Pořád máš ještě tu druhou možnost. Nezapomínej na to.“

„Nezapomenu,“ slíbil Luke. Rozhodně byl v pokušení na kamarádovu nabídku přistoupit. Jenže Luke už oficiálně nebyl členem vojenských sil Nové republiky; a protože novorepublikové jednotky ve sluisckých loděnicích měly dosud vyhlášenou pohotovost, Wedgovi by hrozil okamžitý vojenský soud, kdyby předal svůj X-wing civilistovi. Radní Borsk Fey'lya se svou protiackbarovskou frakcí by si nejspíš nedali tu práci udělat exemplární příklad z někoho, kdo měl poměrně nízké postavení velitele stíhací eskadry. Ale mohli by.

Wedge samozřejmě tohle všechno věděl ještě líp než Luke. Jeho nabídka byla o to velkorysejší. „Vážím si toho,“ řekl mu Luke. „Ale dokud nezačne být situace opravdu zoufalá, myslím, že pro všechny zúčastněné bude lepší, když prostě počkám, až mi opraví ten můj.“

„Dobře. Jak se drží generál Calrissian?“

„Je na tom asi stejně jako můj X-wing,“ řekl Luke suše. „Všichni doktoři a lékařští droidi mají plné ruce práce s ošetřováním těch, kdo utrpěli zranění v boji. Vydolovat pár malých kousků kovu a skla z někoho, kdo už ani nekrvácí, je na jejich seznamu priorit dost nízko.“

„Vsadím se, že je z toho nadšený.“

„Už jsem ho viděl spokojenějšího,“ připustil Luke. „Radši půjdu na ty doktory ještě jednou zatlačit. Ty bys mohl ze své strany zase postrčit sluisckou byrokracii – když budeme oba tlačit dost usilovně, možná se někde uprostřed setkáme.“

Wedge se zasmál. „Dobře. Ještě se uslyšíme.“

S posledním zapraskáním statické elektřiny se spojení přerušilo. „A hodně štěstí,“ dodal tiše Luke. Vstal od veřejného komunikačního

terminálu a zamířil přijímací zónou centrální vesmírné stanice u Sluis Vanu do nemocničního koridoru. Jestli utrpělo ostatní vybavení Sluissů stejné škody jako jejich komunikace uvnitř soustavy, nejspíš potrvá opravdu dlouho, než si někdo najde čas a namontuje dva nové motivátory hyperpohonu do nevojenkého X-wingu.

Situace přesto nebyla zdaleka tak černá, jak mohla být, usoudil Luke, zatímco se proplétal všudypřítomnými davy, které jako by spěchaly všemi směry najednou. Bylo tu několik novorepublikových lodí, jejichž údržbáři by mohli projevit větší ochotu než Sluissiové – kvůli bývalému důstojníkovi, jako byl Luke, by snad mohli obejít pár pravidel. A kdyby došlo na nejhorší, mohl by zavolat na Coruscant a požádat Mon Mothmu, jestli by nemohla opravu nějak urychlit.

Stinnou stránkou tohoto přístupu bylo, že žádost o pomoc by se dala vnímat jako slabost... a dávat najevo slabost před radním Fey'lyou, to nebyl ten správný signál, který by teď měli vysílat.

Tak se mu to alespoň jevilo. Na druhou stranu, kdyby Luke ukázal, že dovede přesvědčit hlavu Nové republiky, aby mu věnovala svou osobní pozornost, dalo by se to vykládat i jako známka síly a solidarity.

Luke zavrtěl trochu rozmrzele hlavou. Pomyslel si, že schopnost chápat rozdílné úhly pohledu je pro Jemie v zásadě užitečná vlastnost. Jenže politické machinace kvůli tomu vypadaly ještě zamotanější a neprůhlednější. Byl to další dobrý důvod, proč se vždycky snažil nechávat politiku na Leie.

Mohl jenom doufat, že Leia si s touhle šlamastykou nějak poradí.

Nemocniční křídlo bylo stejně přeplněné jako zbytek obrovské vesmírné stanice, ale tady alespoň velké procento obyvatel tiše posedávalo nebo polehávalo stranou, místo aby se mačkalo na chodbách. Luke kličkoval mezi křesly a zaparkovanými repulzorovými vozíky, až dorazil do velké nemocniční jídelny přeměněné na čekárnu pro pacienty, jejichž zranění nevyžadovala okamžitou lékařskou péči. V protějším koutě seděl Lando Calrissian, jehož výraz a nálada se pohybovaly někde mezi netrpělivostí a nudou. Jednou rukou si k hrudi tiskl znečitlivovač z lékárničky, v druhé držel vypůjčený

datapad. Když se k němu Luke přiblížil, zrovna se mračil na displej. „Špatné zprávy?“ zeptal se Luke.

„O nic horší než všechno ostatní, co mě v poslední době potkalo,“ řekl Lando a hodil datapad na volné křeslo vedle sebe. „Tržní cena hfredia už zase klesla. Jestli během pár měsíců aspoň trochu nestoupne, prodělám několik set tisíc.“

„Ouha,“ souhlasil Luke. „Hfredium je hlavní produkt tvého komplexu Nomad City, vid’“

„Ano, jeden z několika hlavních produktů,“ odpověděl Lando a protáhl tvář. „Máme celkem rozmanitou produkci, takže obvykle by nás to tolik nezasáhlo. Problém je v tom, že poslední dobou jsem si dělal zásoby, protože jsem čekal, že cena půjde nahoru. Jenže se stal pravý opak.“

Luke potlačil úsměv. Ano, to byl celý Lando. Sice se z něj stal počestný a legitimní obchodník, ale přesto nebylo pod jeho úroveň občas si bokem trochu zahazardovat. „No, jestli ti to pomůže, mám pro tebe aspoň jednu dobrou zprávu. Všechny lodě, které se Imperiálové pokusili ukrást, patřily přímo Nové republice, a my proto vůbec nemusíme jít přes místní sluisskou byrokraci, abychom dostali zpátky tvé důlní krtky. Stačí, když prostě podáš novorepublikovému vojenskému veliteli příslušnou žádost, a můžeš si je odsud odvézt.“

Vrásky v Landově tváři se trochu vyhladily. „To je skvělé, Luku,“ řekl. „Opravdu si toho vážím – nemáš ponětí, kolik mi dalo práce, než jsem ty krtky sehnal. Hledat za ně náhradu by byla úplná noční můra.“

Luke mávl nad jeho díky rukou. „Za daných okolností to bylo nejmenší, co jsme pro tebe mohli udělat. Zajdu k přepážce a zkusím je přesvědčit, aby tě vzali na řadu co nejdřív. Budeš ten datapad ještě potřebovat?“

„Ne, vezmi si ho zpátky. Nějaký pokrok ohledně tvého X-wingu?“

„Vůbec žádný,“ řekl Luke a natáhl se kolem něj pro datapad. „Pořád opakují, že potrvá přinejmenším několik hodin, než –“

Náhlou změnu jeho nálady postřehl Luke vteřinu předtím, než Landovi vylétla ruka do výše a chytila ho za paži. „Co se děje?“ zeptal se Luke.

Lando zíral do prázdna, čelo měl zkrabacené soustředěním a nasařoval vzduch. „Kde přesně jsi teď byl?“ chtěl vědět.

„Šel jsem přijímací zónou k veřejnému komunikačnímu terminálu,“ odpověděl Luke. Najednou si uvědomil, že Lando nečichal jenom vzduch: čichal k Lukovu rukávu. „Proč se ptáš?“

Lando pustil Lukovu paži. „Tabák carababba,“ řekl pomalu. „S příměsí koření armudu. Necítil jsem ho už od...“ Vzhlédl k Lukovi a jeho mysl byla najednou ještě napnutější. „Je to Niles Ferrier. Musí to být on.“

„Kdo je Niles Ferrier?“ zeptal se Luke a cítil, jak se mu zrychluje srdeční tep. Landův neklid byl nakažlivý.

„Člověk – mohutný a tak trochu zavalitý,“ odpověděl Lando. „Tmavé vlasy, možná i vousy, i když si je mohl oholit. Nejspíš kouřil dlouhý tenký doutník. Ne, jasně že kouřil – trochu toho dýmu na tobě ulpělo. Pamatuješ si, že bys někoho takového viděl?“

„Vydrž.“ Luke zavřel oči a ponořil se v Sílu do svého nitra. Zesílení krátkodobé paměti patřilo mezi jediské schopnosti, které se naučil od Yody. Obrazy rychle plynuly pozpátku v čase: jeho chůze do nemocničního křídla, rozhovor s Wedgem, hledání veřejného komunikačního terminálu –

A pak ho uviděl. Vypadal přesně tak, jak ho popisoval Lando, a procházel necelé tři metry od Luka. „Mám ho,“ oznámil Landovi a zmrazil ten obraz ve své paměti.

„Kam jde?“

„Ech...“ Luke znovu spustil přehrávání vzpomínek, tentokrát vpřed. Chlap střídavě mizel z jeho zorného pole a zase se do něj vracel. Nakonec zmizel úplně, to když Luke objevil řadu komunikačních terminálů, kterou hledal. „Vypadá to, že měl spolu s několika dalšími namířeno do koridoru šest.“

Lando zobrazil na datapadu schéma stanice. „Koridor šest... křivci.“ Vstal a upustil datapad i znečitlivovač do křesla. „Honem. Radši to půjdeme omrknout.“

„Co chceš omrknout?“ zeptal se Luke a natáhl krok, aby dohonil Landa pospíchajícího bludištěm čekajících pacientů ke dveřím. „Co je ten Niles Ferrier vlastně zač?“

„Je to jeden z nejlepších zlodějů vesmírných lodí v galaxii,“ ucedil Lando přes rameno. „A koridor šest vede ke shromaždišti opravářských týmů. Radši bychom sebou měli hodit, než štípne corellianskou dělovou loď nebo něco ještě většího a vezme s ní roha.“

Propletli se přijímací zónou a zamířili do průchodu, nad nímž byl vyveden nápis „Koridor šest“ – v úhledných karioglyfech Sluisiů i hranatých písmenech basiku. Když vstoupili do chodby, davy lidí, kterých byla plná stanice, k Lukovu překvapení prořídly, až po nich zůstalo jenom pár hloučků. Po dalších sto metrech zůstali on a Lando úplně sami.

„Neříkal jsi náhodou, že tahle chodba vede k opravářskému shromaždišti?“ zeptal se a za chůze se rozhlédl pomocí svých jediských smyslů. Osvětlení a vybavení v dílnách a kancelářích kolem nich zřejmě pracovalo správně a Luke vycítil i několik droidů, kteří pospíchali za svými úkoly. Ale jinak se zdálo, že je tahle oblast dočista opuštěná.

„Ano, to jsem říkal,“ přisvědčil Lando ponuře. „Podle schématu se používají i koridory číslo tři a pět, ale vzhledem k jejich současnému vytížení by mělo být rušno i tady. Náhodou u sebe nemáš blaster navíc?“

Luke zavrtěl hlavou. „Já už blaster nenesím. Neměli bychom zavolat ostrahu stanice?“

„Ne, pokud chceme zjistit, co má Ferrier za lubem. Touhle dobou určitě napíchnul centrální počítač a komunikační systém – když zavoláš ostrahu, prostě odsud vypadne a někam se zašije.“ Když procházeli kolem kanceláří, nakoukl do otevřených dveří. „Jo, tohle je typický Ferrier. Jeden z jeho oblíbených triků je nabourat se do pracovních rozpisů a odvelet všechny lidi z oblasti, kterou se chystá –“

„Počkej,“ skočil mu do řeči Luke. Na kraji jeho vědomí... „Myslím, že už je mám. Šest lidí a dva cizinci. Ti nejbližší jsou asi dvě stě metrů přímo před námi.“

„Co je to za druh, ti cizinci?“

„Nevím. Ani s jedním druhem jsem se ještě nesetkal.“

„Tak si na ně dávej pozor. Ferrier do svého gangu většinou najímá cizince kvůli brutální síle. Jdeme.“

„Možná bys tady měl radši zůstat,“ navrhl Luke a vyhákl světelný meč z opasku. „Nejsem si jistý, jak dobře tě dokážu ochránit, jestli se rozhodnou bojovat.“

„Já to risknu,“ řekl mu Lando. „Ferrier mě zná; možná dokážu boji zabránit. A navíc mám jeden nápad, který bych rád vyzkoušel.“

K nejbližšímu člověku jim zbývalo necelých dvacet metrů, když Luke z celé skupinky vycítil náhlou změnu v pocitech. „Všimli si nás,“ pošeptal Landovi a sevřel světelný meč pevněji. „Chceš si s nimi zkusit promluvit?“

„Nevím,“ zamumlal Lando a natáhl krk, aby lépe viděl do zdánlivě opuštěné chodby před nimi. „Možná bychom měli jít ještě o něco blíž –“

Luke zahlédl v nejbližších dveřích letmý pohyb, doprovázený náhlým zčerením Síly. „K zemi!“ štěkl a zažehl světelný meč. S hlasitým *klap-bzzz* se rozzářila zelenobílá čepel –

A téměř o své vlastní vůli kmitla vzduchem a elegantně odrazila blasterovou střelu, která se k nim řítila.

„Schovej se za mě!“ nařídil Luke Landovi, když proti nim se sykotem vylétl druhý paprsek. Jeho ruce vedené Sílou opět nastavily světelnou čepel do cesty útoku. Potom se od čepele odrazil třetí paprsek, vzápětí čtvrtý. Ze dveří o něco dál v chodbě zahájil palbu druhý blaster a přidal svůj hlas k tomu prvnímu.

Luke neustupoval. Cítil, jak do něj proudí Síla, vlévá se mu do paží a vyvolává jakýsi zvláštní účinek podobný tunelovému vidění, který obracel jeho duševní světlomety pouze na útočníky a všechno ostatní halil do tmy. Lando přikrčený za jeho zády byl jenom rozmazanou skvrnkou v koutku mysli; zbytek Ferrierových lidí byl ještě méně zřetelný. Pevně zaťal zuby a nechal Sílu, aby vedla jeho obranu. Očima propátrával chodbu a hledal další zdroje nebezpečí.

Pohled mu sklouzl na jakýsi podivný stín. Pak se ten stín najednou odlepil od stěny a vyrazil vpřed.

Luke dlouhou chvíli nevěřil svým očím. Stín neměl žádnou strukturu ani sebemenší detaily; nic než lehce tekutý tvar a téměř naprostá černota. Ale bylo to skutečné... a pohybovalo se to směrem

k němu. „Lando!“ překřičel kvílení blasterových střel. „Pět metrů odsud – čtyřicet stupňů nalevo. Nějaké postřehy?“

Za sebou uslyšel ostrý syčivý nádech. „Nikdy jsem nic takového neviděl. Stáhneme se?“

Luke s námahou odčerpával z jejich obrany tolik pozornosti, kolik se jenom odvažoval, a namířil ji proti blížícímu se stínu. Opravdu tam něco bylo – jedna z těch exotických myslí, které vycítil dříve. Což znamenalo, že patří k Ferrierovi...

„Drž se za mnou,“ řekl Landovi. Bude to nebezpečné, ale kdyby prostě práskli do bot, ničeho by tím nedosáhli. Zaujal rovnovážný, ale pružný postoj, a pomalu vyrazil přímo ke stínu.

Cizinec se zarazil. Očividně ho překvapilo, že se potenciální kořist přibližuje, místo aby ustupovala. Luke využil jeho chvilkového zaváhání a přesunul se blíž ke stěně chodby po své levici. První blaster kopíroval Lukův pohyb, takže jeho výboje začínaly létat těsně kolem pohyblivého stínu, a potom najednou přestal střílet. Obrys stínu se nepatrně změnil a vyvolal v Lukovi dojem, že se to stvoření ohlíží přes rameno. Stále pokračoval v pohybu doleva a zároveň přitahoval palbu druhého blasteru ke stínu; a vteřinu nato se zdráhavě odmlčela i tato zbraň.

„Dobrá práce,“ pošeptal mu Lando pochvalně do ucha. „Dovol.“

O krok odstoupil od Luka. „Ferriere?“ zvolal. „Tady je Lando Calrissian. Poslyš, jestli chceš, aby tady ten tvůj kámoš zůstal celej, tak ho radši odvolej. Tohle je Luke Skywalker, rytíř Jedi. Ten, co vyřídil Dartha Vadera.“

Samozřejmě to nebyla tak docela pravda. Ale skoro. Luke koncem konců Vadera při posledním souboji na světelné meče porazil, i když ho ve skutečnosti nezabil.

Mužům ukrytým po stranách chodby přesto došlo, co jim chtěl Lando naznačit. Luke z nich vycítil pochybnosti a znepokojení; a sotva pozvedl světelný meč o něco výš, stín se zastavil. „Jak jsi říkal, že se jmenuješ?“ křikl někdo.

„Lando Calrissian,“ opakoval Lando. „Vzpomeň si na tu zfušovanou akci na Phraetissu před deseti lety.“

„Jo, vzpomínám si,“ řekl hlas ponuře. „Co chceš?“

„Chci ti nabídnout obchod,“ řekl Lando. „Všichni vylezte a promluvíme si.“

Následovala chvilka zaváhání. Potom zpoza hromady beden naskládaných u stěny chodby vystoupil mohutný chlap z Lukovy paměťové stopy – mezi zuby měl pořád ještě kouřící doutník. „Všichni,“ trval na svém Lando. „No tak, Ferriere, řekni jim, ať vylezou. Snad si vážně nemyslíš, že je dokážeš schovat před Jedim.“

Ferrierovy oči zalétly k Lukovi. „Mystický schopnosti Jediů se odjakživa zveličovaly,“ ušklíbl se. Přesto ale neslyšně pohnul rty; a zatímco se blížil k Lukovi, z úkrytů se postupně vynořilo pět lidí a jeden vytáhlý hmyzí cizinec se zelenými šupinami.

„To už je lepší,“ pochválil ho Lando a vystoupil zpoza Lukových zad. „Tak Verpin, jo?“ dodal a mávl rukou k hmyzímu cizinci. „Jsi pohotový, Ferriere – to se ti musí nechat. Imperiálové odtáhli před necelými třiceti hodinami a ty už jsi na palubě. A navíc s ochočeným Verpinem. Slyšel jsi někdy o Verpinech, Luku?“

Luke přikývl. Cizincův vzhled mu nebyl povědomý, ale jméno ano. „Prý jsou to géniové na opravování a sestavování špičkové techniky.“

„Svoji pověst si plným právem zaslouží,“ řekl Lando. „Povídá se, že to byli právě oni, kdo admirálu Ackbarovi pomohli s projektováním stíhačky B-wing. Zaměřil ses na kradení poškozených lodí, Ferriere? Nebo jsi toho Verpina vzal s sebou jenom tak?“

„Mluvil jsi o obchodu,“ řekl chladně Ferrier. „Tak sem s ním.“

„Nejdřív chci vědět, jestli jsi byl předem zasvěcený do útoku na Sluis Van,“ napodobil Lando Ferrierův tón. „Protože jestli pracuješ pro Impérium, tak se nedohodneme.“

Jeden člen gangu sevřel blaster a tiše se nadechl, jako by se na něco chystal. Luke k němu varovně obrátil světelný meč, a hrdinské úmysly byly rázem ty tam. Ferrier se na toho muže podíval, potom pohlédl znovu na Landa. „Impérium rozeslalo zprávu, že shání lodě,“ řekl nevrle. „Konkrétně válečný loď. Za každý bojeschopný plavidlo nad sto tisíc tun nabízejí prémii dvacet procent k tržní ceně.“

Luke si vyměnil rychlý pohled s Landem. „Divná žádost,“ řekl Lando. „To přišli o některou ze svých hlavních loděnic, nebo co?“

„To neříkali a já se jich neptal,“ odtušil Ferrier kysele. „Jsem obchodník; dávám zákazníkovi to, po čem touží. Chceš obchodovat, nebo se budeš jenom vykecávat?“

„Chci obchodovat,“ ujistil ho Lando. „Víš, Ferriere, připadá mi, že jsi v pěkné kaši. Přistihli jsme tě, jak se snažíš ukrást novorepublikové válečné lodě. A taky už jsme dokázali, že Luke by vás všechny zvládnul vyřidit levou zadní. Stačí, když hvízdnu na ostrahu, a celá ta tvoje povedená partička si pěkných pár let posedí v trestanecké kolonii.“

Stín, který dosud nehybně stál, nyní vykročil vpřed. „Jedi by to možná přežil,“ řekl Ferrier zlověstně. „Ale ty ne.“

„Možná; možná ne,“ prohodil klidně Lando. „Buď jak buď, rozhodně to není situace, ve které by se chtěl obchodník jako ty ocitnout. Takže tady je můj návrh: okamžitě odsud vypadneš, a my tě necháme odletět ze soustavy Sluis Van a teprve pak to všechno oznámíme úřadům.“

„To je od tebe vážně velkorysý,“ ušklíbl se Ferrier. „Takže co chceš doopravdy? Podíl na zisku? Nebo prostě balík peněz?“

Lando zavrtěl hlavou. „Nestojím o tvoje peníze. Já jenom chci, abys odsud vypadnul.“

„Nemám rád, když se mi vyhrožuje.“

„Tak to ber jako přátelské varování od bývalého společníka,“ řekl Lando a hlas mu ztvrdl. „Ale ber to vážně.“

Dlouhou chvíli byl jediným zvukem v chodbě tlumený hukot vzdáleného technického zařízení. Luke udržoval bojový postoj a snažil se něco vyčíst z proměnlivých emocí sálajících z Ferriera. „Ten tvůj návrh by nás stál spoustu peněz,“ prohlásil Ferrier a přehodil si doutník z jednoho koutku úst do druhého.

„Já si to uvědomuju,“ přiznal Lando. „A věř tomu nebo ne, vážně mě to mrzí. Jenže Nová republika si momentálně nemůže dovolit ztratit žádné lodě. Ale mohl bys to zkusit v soustavě Amorris. Co jsem slyšel, usadili se tam piráti Cavrillu. Jejich tlupě by se odborníci přes údržbu určitě hodili.“ Významně pohlédl na stín. „A hrubá síla samozřejmě taky.“

Ferrier se podíval stejným směrem jako on. „Á, tak tobě se líbí ten můj přízrak, co?“

„Přízrak?“ zamračil se Luke.

„Sami si říkají Defelové,“ upřesnil Ferrier. „Ale já myslím, že slovo ‚přízrak‘ na ně sedí mnohem líp. Jejich těla pohlcují veškerý viditelný světlo – asi je to nějaký evoluční obranný mechanismus.“ Po očku se podíval na Luka. „A co si myslíš o týhle dohodě ty, Jedi? Jsi přece strážce pořádku a spravedlnosti.“

Luke takovou otázku očekával. „Ukradli jste tady něco?“ opáčil. „Udělalí jste ještě něco nezákonného kromě toho, že jste se nabourali do centrálního počítače s rozpisem služeb?“

Ferrier ohrnul ret. „Taky jsme stříleli po dvou zvědavcích, který strkali čumáky tam, kam neměli,“ řekl ironicky. „To se počítá?“

„Když jste je nezasáhli, tak ne,“ odpověděl Luke vyrovnaně. „Pokud jde o mě, můžete klidně odejít.“

„Jseš moc laskavej,“ zavrčel Ferrier. „Takže to je všechno?“

„Všchno,“ přikývl Lando. „Jo, a ještě chci přístupový kód tvého hackera.“

Ferrier ho probodl pohledem, ale potom dal znamení Verpino-vi, který stál za ním. Vysoký zelený cizinec se přišoural k Landovi a mlčky mu podal dvojici datakaret. „Díky,“ řekl Lando. „Tak fajn. Dáme vám jednu hodinu, abyste nastoupili na loď a zmizeli ze soustavy, než ztropíme poplach. Šťastnou cestu.“

„Jo, užijeme si ji,“ odsekl Ferrier. „Moc rád jsem tě zase viděl, Calrissiane. Příště možná udělám službičku já tobě.“

„Zkus ten Amorris,“ vybídl ho Lando. „Vsadím se, že tam mají aspoň pár starých hlídkových lodí Sienar, od kterých bys jim mohl ulevit.“

Ferrier neodpověděl. Skupina mlčky prošla kolem Luka a Landa a zamířila liduprázdnou chodbou zpátky k přijímací zóně. „Určitě to byl dobrý nápad, říkat mu o Amorrisu?“ zamumlal Luke, zatímco se díval za nimi. „Impérium z té dohody nejspíš vyteží pár hlídkových lodí.“

„Byl bys radši, kdyby se zmocnili calamarského hvězdného křižníku?“ opáčil Lando. „Ferrier je rozhodně dost dobrý na to, aby dokázal takovou loď šlohnout. Zvlášť v tom zmatku, který tady panuje.“ Zamyšleně zavrtěl hlavou. „Zajímalo by mě, co se tam v Impériu

děje. Nedává smysl, aby platili přemrštěné ceny za použité lodě, když mají loděnice pro výrobu svých vlastních plavidel.“

„Možná mají nějaké potíže,“ nadhodil Luke, vypnul světelný meč a pověsil si ho zpátky na opasek. „Anebo možná přišli o jeden ze svých hvězdných destruktorů, ale podařilo se jim zachránit posádku a teď pro ni potřebují sehnat loď.“

„Řekl bych, že je to možné,“ připustil pochybovačně Lando. „Ale je těžké si představit nehodu, při které byla zničená celá loď, ale posádka zůstala naživu. No, každopádně o tom můžeme informovat Coruscant. Ať si nad tím lámou hlavu sekáči z rozvědky.“

„Pokud ovšem nemají plné ruce práce s politikařením,“ poznamenal Luke. Protože jestli se skupina radního Fey'lyi snaží ovládnout i vojenskou rozvědku... Honem tu myšlenku zaplašil. Dělat si zbytečné starosti by k ničemu nevedlo. „Takže, co teď? Dáme Ferrierovi jednu hodinu, jak jsme slíbili, a pak předáme ty jeho hackerské kódy Sluissium?“

„Ferrierovi dáme slíbenou hodinu, to ano,“ odpověděl Lando a zamyšleně se mračil za odcházející skupinou. „Ale ty hackerské kódy, to už je jiná. Cestou mě napadlo, že jestli se Ferrierovi s jejich pomocí podařilo odlákat dělníky z téhle části stanice, není důvod, proč bychom je nemohli použít k tomu, abychom posunuli tvůj X-wing na vrchol žebříčku priorit.“

„Ach tak,“ řekl Luke. Věděl, že na tak pochybné činnosti by se neměl Jedi podílet. Ale za daných okolností – a vzhledem k naléhavé situaci na Coruscantu – snad bylo porušení několika pravidel omluvitelné. „Kdy začneme?“

„Hned teď,“ odvětil Lando a Luke sebou bezděčně trhl, když v jeho hlase a vědomí postřehl tichou úlevu. Zřejmě se tak trochu obával, že Luke vznese proti jeho návrhu tytéž nepříjemné etické námitky. „S trochou štěstí bude tvůj X-wing opravený a přichystaný k odletu dřív, než budu muset ty kódy odevzdat Sluissium. Pojdme najít terminál.“

KAPITOLA 3

„Žádost o přistání přijata a potvrzena, *Millennium Falcone*,“ ozval se z vysílačky hlas letového dispečera z Císařského paláce. „Vyhradili jsme vám plochu číslo osm. Přijďte tam za vámi radní Organa Solo.“

„Díky, kontrolo,“ odpověděl Han Solo. Navedl loď dolů k Imperial City a znechuceně se zahleděl na tmavé mračno, které viselo nad celou oblastí jako nějaká ponurá hrozba. Zlověstným znamením nikdy nepřikládal velkou váhu, ale ty mraky jeho náladě rozhodně neprospívaly.

A když už byla řeč o špatné náladě... Natáhl se a přehodil páčku palubního interkomu. „Připrav se na přistání,“ zavolal. „Blížíme se k paláci.“

„Děkuji vám, kapitáne Solo,“ ozval se škrobený, precizní hlas C-3PO. Vlastně byl ještě o něco škrobenější než obvykle; Threepio si zřejmě pořád ještě léčil své raněné ego. Anebo to, co vlastně droidi místo ega mají.

Han vypnul interkom. Bezděčně při tom zkrivil rty, protože byl taky ještě trochu rozmrzelý. Nikdy neměl moc rád droidy. Čas od času je používal, ale nikdy víc, než bylo nezbytně nutné. Threepio nebyl tak špatný jako někteří jiní droidi, které znal... ale na druhou stranu, s těmi ostatními nikdy nestrávil šest dní o samotě v hyperprostoru.

Snažil se. Vážně se snažil, třeba už jenom z toho důvodu, že Leia měla Threepio docela ráda a přála si, aby s ním dobře vycházel i Han. První den cesty ze Sluis Vanu droidovi dovolil, aby seděl v kokpitu spolu s ním. Trpělivě snášel jeho přehnaně kultivovaný hlas a usilovně se snažil vést s ním cosi, co by se podobalo skutečnému rozhovoru. Druhého dne nechal veškeré mluvení na droidovi a většinu času trávil pracemi v údržbářských průlezech, kde nebylo dost místa pro dva. Threepio to omezení akceptoval se svou typickou mechanickou vstřícností a vesele na něj žvanil ze druhé strany přístupového poklopu.

Třetího dne odpoledne musel droidovi výslovně nařídít, aby se k němu vůbec nepřibližoval.

Leie se nebude líbit, až se to dozví. Ale ještě méně by se jí líbilo, kdyby Han podlehl svému původnímu pokušení a nadělal z droida sadu záložních aluviálních tlumičů.

Falcon pronikl příkrovem mraků a na dohled se ocitla monstrózní stavba, která bývala císařovým starým palácem. Han nad ní zakroužil, ověřil si, že plocha osm je opravdu volná, a přistál.

Leia zřejmě čekala hned za krytem, za nímž začínala přístupová chodba vedoucí z přistávací plochy, protože když Han spustil rampu *Falconu*, byla už u lodi. „Hane,“ řekla a z hlasu jí číselo napětí. „Díky Síle, že jsi zpátky.“

„Ahoj srdíčko.“ Opatrně ji objal a dával si při tom pozor, aby moc netlačil na její rostoucí břicho. Svaly na Leiiých ramenou a zádech byly pod jeho pažemi ztuhlé. „Taky tě rád vidím.“

Chvilí se k němu tiskla, potom se jemně odtáhla. „Pojď – musíme jít.“

Na začátku přístupové chodby na ně čekal Chewbacca, samotřil měl jako vždycky připravený a pověšený přes rameno. „Nazdar Chewie,“ kývl Han na partáka, který mu oplatil mručivým wookieeským pozdravem. „Díky, že ses mi postaral o Leiu.“

Místo odpovědi zamručel Chewbacca něco podivně neurčitěho. Han si ho změřil, ale pak usoudil, že teď není vhodná doba páčit z něj detaily o jejich pobytu na Kashyyyku. „Co jsem prošvihnul?“ zeptal se místo toho Leiy.

„Nic moc,“ řekla, zatímco ho vedla svažující se chodbou do paláce. „Po první smršti obvinění se Fey'lya zřejmě rozhodl, že nechá situaci trochu vychladnout. Přemluvil radu, aby mu přenechala některé Ackbarovy povinnosti související s vnitřní bezpečností, ale zatím se chová spíš jako prozatímní opatrovník než nový správce. Navíc dost nápadně naznačoval, že by byl ochoten převzít vrchní velení, ale dosud se v tomto směru nesnažil nic protlačit.“

„Nechce nikoho poplašit,“ nadhodil Han. „Obvinít z velezrady někoho, jako je Ackbar, je samo o sobě dost velký sousto. Kdyby ještě nabobtnalo, lidi by ho nemuseli strávit.“

„Mám z toho podobný pocit,“ souhlasila Leia. „Alespoň nám to dá trochu prostoru k manévrování. Můžeme zkusit rozlousknout tu záležitost s bankou.“

„No jo, o co vlastně šlo?“ zeptal se Han. „Zatím jsi mi řekla jenom to, že nějaká rutinní bankovní kontrola objevila na jednom z Ackbarových účtů pěknou sumičku peněz.“

„Ukázalo se, že to nebyla jenom rutinní kontrola,“ řekla Leia. „Ráno před útokem na Sluis Van došlo k rafinovanému elektronickému vloupání do centrální clearingové banky na Coruscantu. Zasaženo bylo několik důležitých účtů. Vyšetřovatelé zkontrolovali všechny účty, které mohly být ohroženy, a zjistili, že stejné ráno byla na Ackbarův účet převedena velká částka z centrální banky na Palanhi. Říká ti něco Palanhi?“

„Každej zná Palanhi,“ odušil Han kysele. „Malá planeta na vesmírný křižovatce s přemrštěnou představou o svý vlastní důležitosti.“

„A také s neochvějným přesvědčením, že pokud zůstane dostatečně dlouho neutrální, dokáže využívat obě válčící strany ke svému vlastnímu prospěchu,“ dodala Leia. „Její centrální banka každopádně tvrdí, že ty peníze nepřišly přímo z Palanhi a že přes ni byly jenom převedeny. Naším lidem se zatím nepodařilo vystopovat platbu k původnímu zdroji.“

Han přikývl. „Vsadím se, že Fey'lya už má nějaký nápad, odkud ty peníze přišly.“

„Ty nápady nemá jenom on,“ povzddechla si Leia. „Byl prostě jenom první, kdo je vyslovil nahlas, to je celé.“

„A získal tím pár bodů na úkor admirála Ackbara,“ zabručel Han. „Kam vlastně Ackbara strčili? Do starý vězeňský sekce?“

Leia zavrtěla hlavou. „Do jeho bytu. Uvalili na něj jakési volné domácí vězení, dokud vyšetřování neskončí. Je to další důkaz toho, že se Fey'lya snaží nepoštvat proti sobě víc lidí, než je bezpodmínečně nutné.“

„Anebo si moc dobře uvědomuje, že toho nemá na Ackbara ani tolik, aby na tom pověsil zakrslýho Jawu,“ opáčil Han. „Vytáhnul na něj kromě toho bankovního převodu ještě něco dalšího?“

Leia se slabě usmála. „Jenom to fiasko na Sluis Vanu. A taky skutečnost, že to byl právě Ackbar, kdo tam poslal všechny ty válečné lodě.“

„Pravda,“ připustil Han. Snažil se vydolovat z paměti staré předpisy povstalecké Aliance pro zacházení s uvězněným vojenským personálem. Pokud si vzpomínal, důstojník v domácím vězení mohl přijímat návštěvy, aniž by tyto návštěvy musely nejdříve projít větším než malým množstvím byrokratického papírování.

I když se mohl docela dobře mýlit. Všechny tyhle věci do něj nahustili hned po bitvě o Yavin, když mu připlácli první důstojnické prýmky. Jenže on si z předpisů nikdy nedělal těžkou hlavu. „Kolik členů rady má Fey'lya na své straně?“ zeptal se Leiy.

„Jestli se ptáš, kolik jich je *jednoznačně* na jeho straně, tak jenom pár,“ odpověděla. „Ale jestli chceš vědět, kolik se jich k němu přiklání... no, za chvíli to budeš moct posoudit sám.“

Han překvapeně zamrkal. Byl tolik zabraný do vlastních úvah o té patálii, že ani moc nevnímал, kam ho Leia vede. Teď si s leknutím uvědomil, že kráčejí Velkou chodbou, která spojovala zasedací síň Prozatímní rady s mnohem větší sněmovní síní. „Počkej,“ namítl. „Myslíš hned *ted*?“

„Promiň, Hane,“ povzdechla si. „Mon Mothma na tom trvala. Jsi první svědek útoku na Sluis Van, který se odtamtud vrátil, a rada má pro tebe milion otázek.“

Han se rozhlédl chodbou: po složité klenbě vysokého stropu, ozdobných řezbách a skleněných oknech, které se střídaly na stěnách, i po řadách nízkých, zelenofialových stromků lemujících obě

stěny. Velkou chodbu prý osobně navrhoval sám císař, což nejspíš vysvětlovalo, proč ji Han nikdy neměl v oblíbě. „Já věděl, že jsem měl napřed poslat ven Threepio,“ zavrčel.

Leia ho vzala za rámě. „Ale no tak, vojáku. Zhluboka se nadechni a pojď, ať to máme za sebou. Chewie, ty radši počkej venku.“

Obvyklé uspořádání zasedací síně Prozatímní rady připomínalo zvětšenou verzi místnosti, v níž se scházela užší Vnitřní rada: uprostřed stál oválný stůl pro samotné radní, zatímco u stěn byly řady křesel pro jejich asistenty a pobočníky. Dnes byla místnost k Hanovu překvapení uspořádána jinak – ve stylu obrovské sněmovní síně. Křesla stála v úhledných stupňovitých řadách a každý radní byl obklopen svými asistenty. Samotná Mon Mothma seděla za prostým pultem v přední a zároveň nejnižší části místnosti, takže vypadala jako učitelka v posluchárně. „Čí to byl nápad?“ zamumlal Han, když spolu s Leiou zamířil uličkou dolů ke křeslu, které stálo vedle pultu Mon Mothmy a bylo nepochybně určeno pro svědka.

„Zařídila to Mon Mothma,“ zašeptala Leia. „Ale vsadila bych se, že s tím nápadem přišel Fey'lya.“

Han se zamračil. Domníval se, že zdůraznit výsadní pozici Mon Mothmy v radě bylo to poslední, o co Fey'lya stál. „To nechápu.“

Kývla směrem k pultu. „Když dopřeje Mon Mothmě místo na výsluní, trochu tím uklidní ty, kdo se obávají, že má záľusk na její postavení. A když zároveň rozsadí radní s jejich asistenty do malých skupinek, povede to k tomu, že od sebe budou jednotliví radní izolovaní.“

„Už to chápu,“ přikývl Han. „Je to pěkně vychytralej slizoun, co?“

„To tedy ano,“ řekla Leia. „Z té pohromy u Sluis Vanu vyždímá všechno, co se dá. Buď opatrný.“

Sestoupili do přední části síně a rozdělili se. Leia zaplula do první řady a posadila se vedle své pobočnice Winter, zatímco Han pokračoval k Mon Mothmě a křeslu pro svědka, které na něj čekalo. „Mám na něco přísahat?“ zeptal se bez dlouhých řečí.

Mon Mothma zavrtěla hlavou. „To nebude nutné, kapitáne Solo,“ řekla formálním a trochu unaveným tónem. „Prosím, posadte se. Rádi bychom vám položili několik otázek o nedávných událostech v loděnicích u Sluis Vanu.“